

JUHÁSZ FERENC

A festő, akit Simonnak mondanak

„Jó lenne egyszerűen elmenni, Ferenc”,
mondta Simon öregén tántorogva, mosolyogva,
szőrösen, mint egy piros bogáncsvirág,
mint egy nyúlszőr-kalap, galaxis-ág,
tüskevázként a hideg szélben imbolyogva,
nyaka alatt, jobb vállán a mindenség-gyémántkeresztel.
S előtte kúszott súlyos árnya, mint egy meggörnyedt, néma,
lila indigópapírból gyúrt szárnyas gyík, az elmúlás hagyatéka.
S előtte támolygott, bukdácsolt, szájában hab-ecsettel,
véresen, leköpdösve, lehúgyozva, összeverve,
a megfeszítés felé lökdösve, a fény felé gyűrve, keverve,
akit a tenyésző bűn-jaj emberiség aranyingként sose vett fel,
s fején a töviskorona, mint egy csillagkoszorú rendszer,
s ide-oda billent a vér-rojtos rács-arcú fej,
mint a szamárkóró, a sárga gyapjúszőr sapkás kutyatej.
Simon, Simon: hát így fogunk elmenni?
A világpokol csak ennyi, csak ennyi, csak ennyi?
A kereszt-hurcoló kapott-e bőséget inni, enni?
Izsópon véres fogsoráig fölnyújtott ecetes szivacsot.
És semmi elmúlást, semmi ígét, semmi holnapot.
Így lesz tékozlás-őrület, akár a vihar-bagzás tenger,
így lesz emberből az Isten, Istenből az ember.